

ที่ใดมีทุกข์ ที่นั่นมีรัก

โดย ประวิทย์ จุลรังสี

มีคำกล่าวให้เป็นเครื่องเตือนใจเสมอว่า “ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีทุกข์” แต่ในความรักของพระเจ้า ผมอยากจะบอกว่า “ที่ใดมีทุกข์ ที่นั่นมีรัก...”

ความทุกข์ของคนเรานั้น มีปัญหาจากสาเหตุต่างๆ ซึ่งพอจะแยกคร่าวๆ ได้ดังนี้

1. ความทุกข์กาย ซึ่งอาจจะเกิดจากสภาพของร่างกาย ความพิการ ความเจ็บไข้ได้ป่วย หรือแม้แต่สังขารที่ร่วงโรย ทำให้ทำอะไรไม่คล่องแคล่ว หรือมีอุปสรรคเสมอๆ นี่ก็เป็นทุกข์ที่หลีกเลี่ยงได้ยาก ความทุกข์กายอีกรูปแบบ ก็เกิด จากสถานภาพทางสังคม เช่น ความยากจน การประสบปัญหาในการทำมาหาเลี้ยงชีพทำงานหนักรายได้น้อยก็เป็นทุกข์ นี่ก็เป็นความเหนื่อยยากที่หลายคนกำลังประสบอยู่ ฯลฯ

2. ความทุกข์ใจ เป็นความทุกข์ขอดคิด ที่ทำร้ายและทำลายคนมามากที่สุด ความทุกข์ใจแบ่งได้อีกเป็นสองรูปแบบคือ

***ความทุกข์ใจจากความเจ็บปวดที่เป็นผู้ถูกกระทำ** ซึ่งในกรณีนี้ก็เป็นเรื่องของโอกาสทางสังคม โอกาสทางเศรษฐกิจ ซึ่งระดับขั้นเป็นผู้สร้างความทุกข์ให้ เช่น ทำงานถูกเจ้านายกดขี่ หรือเป็นคนจนถูกสังคมเหยียด หรือการถูกประณามและไม่ยอมรับของชุมชนและสังคม

***ความทุกข์ใจจากความเจ็บปวดที่กระทำโดยตนเอง** โดยปกติคนเราจะเป็นคนที่รักตนเอง รู้ว่าอะไรที่เหมาะสมกับตัว แต่หลาย ๆ ครั้ง เราทำร้ายตนเองโดยที่เราไม่เจตนาให้เกิดขึ้น ความเจ็บปวดที่นำมาซึ่งความทุกข์ใจนี้อาจจะเกิดจากความไม่พอใจ ความอิจฉา และความเกลียดชัง สิ่งเหล่านี้มีอยู่ในใจเมื่อใด ความคิดอ่าน สติปัญญาจะชะงักงัน แต่ความคิดด้านลบจะสร้างปัญหาปั่นป่วนจิตใจ ตามไปถึงครอบครัวและที่พ่อก่อน เป็นความทุกข์ที่น่ากลัวอีกอันหนึ่ง

มีเรื่องน่ารัก ๆ ที่อยากจะเล่าเป็นตัวอย่างให้ฟังนะครับ เรื่องมีอยู่ว่า ที่โรงเรียนอนุบาลแห่งหนึ่ง ครูประจำชั้นเห็นว่านักเรียนในห้องมักจะมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งมีปัญหากระทบกระทั่งกันบ่อย ๆ ครูประจำชั้นก็เลยปิ้งไอเดีย ให้นักเรียนทุกคนนำห้วมันฝรั่งมาโรงเรียนตามจำนวนเพื่อนที่เกลียด ใครที่เกลียดเพื่อนหนึ่งคน ก็พกห้วมันมาหนึ่งห้ว ครูก็ให้เขียนชื่อเพื่อนที่เกลียดใส่ห้วมันนั้น แต่น่าหนักใจนะครับ ถ้าหากบางคนเกลียดเพื่อนทั้งชั้นเรียน เมื่อได้ห้วมันมาพร้อมกับชื่อของเพื่อนที่เกลียดชัง ครูก็ให้นักเรียนคนนั้นพกห้วมันติดตัวทั้งเวลาไปโรงเรียนและกลับบ้าน วันแรกๆ ทุกคนก็ยังไม่มีปฏิกิริยามากนักนอกจากรู้สึกรำคาญบ้าง ที่มีอะไรมาเกะกะในกระเป๋านักเรียน พอสักสามวันให้หลัง ห้วมันเริ่มเน่า

มีกลิ่นอันไม่น่าพิศมัย คนที่พกหัวเดียวก็พอทนได้ แต่คนที่พกหลายหัวเริ่มจะออกอาการจะเป็นจะตาย บ่นว่าถึงเกมนี้เองอย่างไม่มีความสุข แต่พอหัววันให้หลัง นักเรียนทุกคนก็ขอร้องคุณครูให้หยุดเกมนี้ เพราะทนไม่ได้แล้ว ครูจึงได้ให้บทเรียนอันสำคัญแก่เด็กๆ ความเกลียดชังเป็นเหมือนหิวมัน ที่เป็นภาระอันไม่จำเป็นที่เราต้องทนแบกรับไว้ ยั่งยืนวัน ยั่งยืนความขมขื่นและความเจ็บปวดมาสู่คนที่พกพา ดังนั้นการมีความรักต่อกันและกัน จึงเป็นภาระอันพึงประสงค์ที่น่าจะพกพามากกว่า

3. ความทุกข์ฝ่ายวิญญาณ เป็นความทุกข์ที่เกิดจากข้อจำกัดเรื่องความเชื่อที่เกิดขึ้นในชีวิตของเรา ความทุกข์ฝ่ายวิญญาณนี้เกิดจาก

***ความทุกข์ฝ่ายวิญญาณเพราะการไม่ยอมติดสนิทกับพระเจ้าและขาดสามัคคีธรรม** อันเป็นเรื่องปกติวิสัยของคริสเตียนซึ่งเรื่องนี้นอกจากชีวิตจะห่างเหินจากพระเจ้าแล้ว ความรักความปลอบปล้ำใจก็ห่างหายไปจากชีวิตด้วย ดังนั้น หากรู้ตัวว่ากำลังขาดการอธิษฐาน ขาดการเรียนการศึกษาพระวจนะของพระเจ้า ขาดการสามัคคีธรรมกับพี่น้อง นั่นเป็นเรื่องของความทุกข์ฝ่ายวิญญาณที่กำลังคืบคลานเข้ามาสู่ชีวิตหากกลับตัวกลับใจทัน พระเจ้าทรงช่วยได้เสมอ

***ความทุกข์ฝ่ายวิญญาณเพราะถูกตัดขาดจากพระเจ้า** ซึ่งเป็นประเด็นที่แข็ง ที่จะสร้างความขมขื่นในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราตลอดนิรันดร์ ความทุกข์นี้ เกิดจากความบาปผิดของการไม่เชื่อฟัง การละเมิด การละเลยต่อน้ำพระทัยพระเจ้า ซึ่งแน่นอน บาปแห่งการไม่เชื่อฟังเป็นบาปแรกของโลกและเป็นมรดกความตายมาถึงเราทุกคน เมื่อเรากลับใจมาเชื่อพระเจ้าแล้ว แต่ยังคงละเลยต่อน้ำพระทัยพระเจ้าในชีวิตของเรา ใจกระด้าง คือด้าน หลงทางไปทำบาปชั่ว หากยังมีชีวิตอยู่ พระเจ้ายังให้อีกท่านกลับมา ดังนั้นต้องรีบกลับตัว

เมื่อความทุกข์ยากต่าง ๆ เข้ามากล้ากรายชีวิตของเรา เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เราจะต้องหาวิธีการบรรเทาทุกข์คริสเตียนส่วนใหญ่ ชอบการบรรเทาทุกข์ แต่ไม่ชอบแก้ปัญหาเหตุแห่งทุกข์นั้น การบรรเทาทุกข์ เช่นการได้พูดคุยกับอาจารย์ รับคำแนะนำบ้าง และก็ทำบ้างไม่ทำบ้าง เอาแค่พอสบายใจ หรือบางที่อ่านพระคัมภีร์เลือกข้อที่ให้เฉพาะที่เป็นกำลังใจหรือเข้าข้างตนเอง นี่เป็นการบรรเทาทุกข์ แต่หลักใหญ่ใจความของการแก้ปัญหาความทุกข์จริง ๆ ไม่ยากอย่างที่ท่านคิด “ไม่ยาก หากยอมที่จะเชื่อฟังพระเจ้า (จริงๆ)”

เมื่อเราทุกข์กาย ด้วยเหตุสารพัดที่เป็นได้ในภาวะของโลกปัจจุบัน มีสิ่งเดียวที่เราตระหนักได้นั่นคือ ชีวิตของเรามีเป้าหมาย มีหลักการที่ชัดเจนในพระเจ้า โดยเฉพาะเมื่อเราได้เข้ามาสู่ความรักและอ้อมกอดของพระองค์ ชีวิตเราเป็นชีวิตที่มีที่มา และเคลื่อนข้างหน้าอย่างมีวัตถุประสงค์ ดังนั้นสิ่งต่าง ๆ ที่เคลื่อนผ่านเข้ามาในชีวิตเป็นสิ่งที่พระเจ้าอนุญาตให้เกิดขึ้น เพราะพระเจ้าทรงรู้จักเราดี และรู้จักเรามากพอที่จะทำให้เกิดผลที่ดีในชีวิตของเราได้ (สดด 139:13-14)

เมื่อเราทุกข์ใจ ให้เราตระหนักเถิดว่า ในความเป็นมนุษย์เราต่างมีค่าในสายพระเนตรของพระเจ้า และในสังคมก็ย่อมมีความหลากหลายในแนวการดำเนินชีวิต สิ่งที่เข้ามากระทบหรือเกี่ยวข้องกับชีวิตของเราล้วนสามารถเป็นบทเรียนในน้ำพระทัยของพระเจ้าแก่เราได้เป็นอย่างดี แม้ว่าโอกาสทางสังคมจะด้อย สถานภาพจะน้อยค่า แต่เราสามารถสร้างสุขได้โดยพระคุณพระเจ้า บางครั้งพระเจ้าอาจให้บทเรียน “ความสุขในความทุกข์ยากลำบาก” ซึ่งความสุขชนิดนี้ มีเพียงบุคคลพิเศษเท่านั้นที่จะรับและยืนหยัดอยู่ได้ หากเราทุกข์ใจ เพราะประเด็นบาปที่เกิดจากตัวเรา ไม่ว่าจะเป็น ความไม่พอใจ ความอิจฉา การเกลียดชัง ให้สารภาพและขอการช่วยเหลือจากพระเจ้า ปัญหาส่วนใหญ่ที่พบก็คือ เราชอบที่จะเก็บมันเอาไว้แนบติดกับตัว ไม่ยอมทิ้งให้ห่างกาย (1 ยอห์น 1:9, ยากอบ 5:16)

เมื่อเกิดทุกข์เชิงวิญญาณ โดยที่เราได้ตระหนักและไว้มโนใจของพระวิญญาณนับว่าเป็นเรื่องที่ดี นั่นแสดงถึงความหวังใจของพระเจ้าที่มีต่อเรา พระวิญญาณของพระเจ้าจะคอยบอกถึงจุดว่างเปล่าในขณะที่เราดำเนินชีวิต ดังนั้น การสามัคคีธรรม เป็นเรื่องพื้น ๆ ธรรมดา ๆ อันดัดดั้น ๆ ที่คริสเตียนต้องเดินเข้าไปหาด้วยตัวเอง สามัคคีธรรมกับพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การศึกษาพระคำ การดำเนินชีวิตเป็นแบบอย่างในความเชื่อ การเป็นพยาน ตลอดจนการมีส่วนร่วมกับการรับใช้พระเจ้า ย่อมเป็นหนทางที่ดีที่สุดที่จะให้ทุกข์ฝ่ายวิญญาณหลุดออกจากตัวของเรา หากกรณีเราทำผิดบาปไม่เชื่อฟัง เราสามารถทำได้ตามที่พระวณะของพระเจ้าได้ระบุไว้ใน พระธรรมยากอบ 5:16 เนื่องจากว่า พระคริสต์ทำให้เราสามารถหลุดขอการอภัยจากพระเจ้าได้โดยตรงและการสารภาพบาปต่อกันยังเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตคริสเตียนและคริสตจักร การสารภาพบาปประกอบด้วยขั้นตอนต่อไปนี้

1. ถ้าเราทำบาปกับบุคคล เราควรขอเข้าไปให้ผู้นั้นยกโทษให้เรา
2. ถ้าบาปมีผลต่อคริสตจักรโดยรวม เราต้องสารภาพต่อสาธารณชน
3. ถ้าเราต้องการกำลังสนับสนุนในการปล้ำสู้กับความบาปจงสารภาพกับคนที่ล้ำจนฝ่าย

วิญญาณเราได้

4. ถ้าเราสารภาพเป็นส่วนตัวกับพระเจ้า แต่ยังไม่รู้สึกหรือไม่แน่ใจว่า พระเจ้าทรงอภัยแล้วหรือไม่ เราอาจต้องสารภาพเรื่องนั้นต่อผู้เชื่อด้วยกัน และฟังการยืนยันถึงการยกโทษของพระองค์ (1 เปโตร 2:9) แน่นอน จะทุกข์มาก ทุกข์น้อย ชีวิตของเราก็คงยังเป็นเป้าประสงค์ในน้ำพระทัยของพระเจ้าเสมอ ดังนั้นจึงไม่แปลกที่จะบอกว่า “ที่ใดมีทุกข์ (เหตุจากบาป) ที่นั่นมีรัก (ด้วยพระชนม์ชีพของพระเยซูคริสต์)” ขอพระเจ้าทรงอวยพระพร

- (1) อ่างอิง พระคัมภีร์ฉบับอรรถาธิบาย อมตธรรมร่วมสมัย

ที่มา : พระคริสตธรรมประทีป สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ปีที่ 57 ฉบับที่ 308 มกราคม-กุมภาพันธ์ 2006, หน้า 24-25.